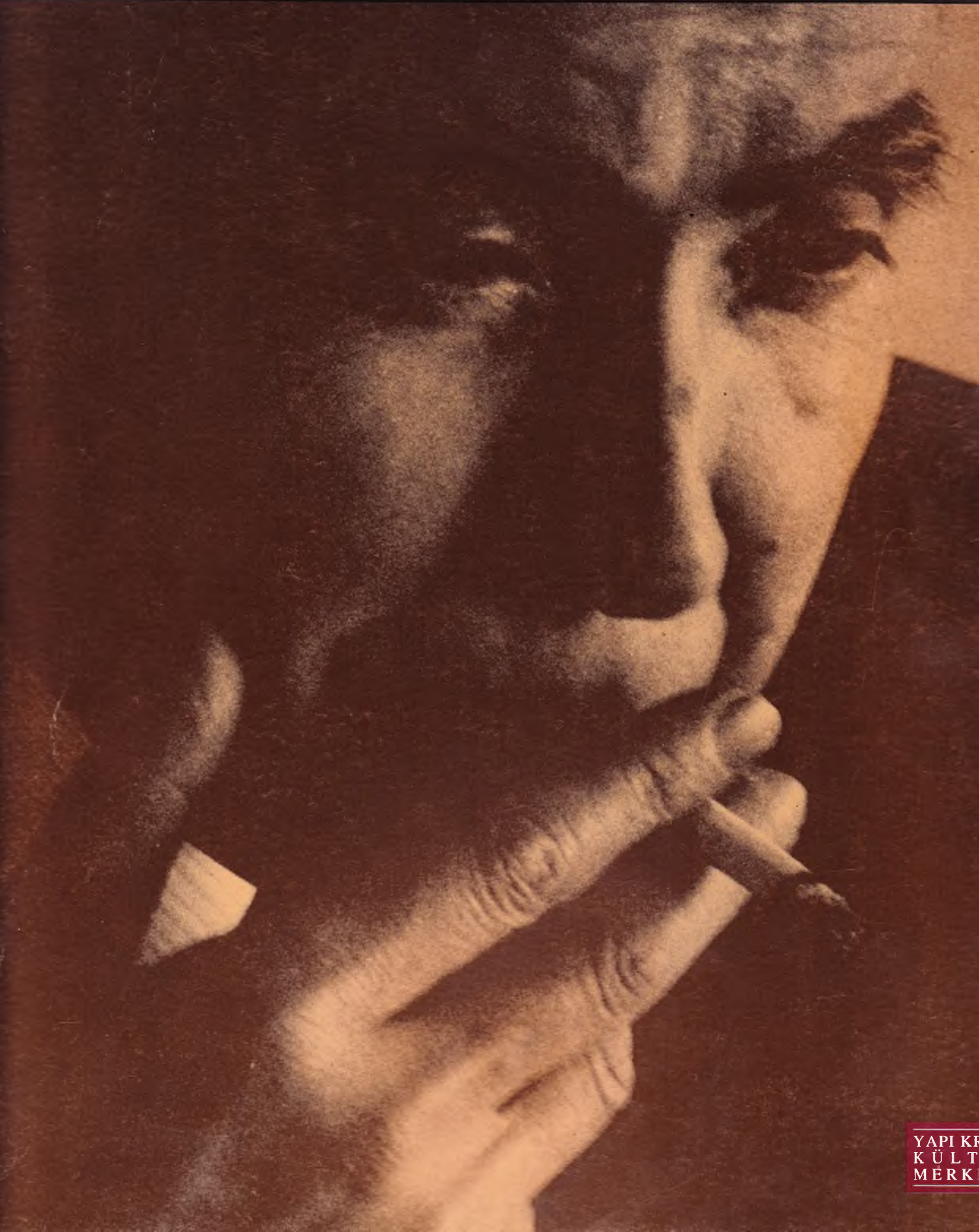

Bir Usta, Bir Dünya: Behçet Necatigil

Hazırlayan: *Fatma Türe*
Grafik Tasarım - Uygulama: *Şadan Akyol*

Bu kitap Yapı Kredi Sermet Çifter Kütüphanesi'nde açılan
Bir Usta, Bir Dünya: Behcet Necatigil
sergisi nedeniyle Tayf Basım-Yayın Sanayi ve Ticaret Ltd. Şti.'nde
1000 adet basılmıştır. Aralık 1993, İstanbul.

Bir Usta, Bir Dünya: Behçet Necatigil

1916 - 1979

YAPI KREDİ
KÜLTÜR
MERKEZİ

MILK PORTRÉ

"Yalnız - - sonra seni kim anlatır

Ne anlatır yokluğunda ?"

Cumhuriyet dönemi Türk şiirinin büyük ustası Behçet Necatigil'i bir "arşiv sergisi" ile selamlıyoruz. Şiiri, şiirini oluşturma sürecindeki titizliği, yazı ve çalışma eşyası ile fotoğraflar, belgeler aracılığıyla izleyeceğimiz yaşamöyküsü burada içiçe geçiyor.

Sermet Çifter Kütüphanesi'ni bünyesinde barındıran Yapı Kredi Kültür Merkezi, Behçet Necatigil sergisini bir başlangıç olarak görüyor. Şairlerimizin, yazarlarımızın, düşünce adamlarımızın "arşiv"lerini, iç dünyalarına ışık tutan özel eşyalarını tutkulu okurlara, meraklı izleyicilere açacak bu girişimi, Yapı Kredi'nin 50. kuruluş yılına girerken, kültür dünyamıza açılan bir kapı olarak değerlendiriyoruz.

Behçet Necatigil

Behçet Necatigil 16 Nisan 1916'da İstanbul'da Atık Ali Paşa'da doğar. Kastamonu'lu olan babası Mehmet Necati Gönül, dersiamdır. Necati Gönül, uzun yıllar İstanbul'da, Beyoğlu ilçesinde müftülük yaptıktan sonra Sarıyer müftülüğünden emekli olur. Mehmet Necati Gönül'ün babası, 28 yaşında tifodan ölen hafız Mehmet Efendi'dir. Annesinin babası ise, Geyve'li müderris hafız İbrahim Hakkı Efendi'dir. İbrahim Hakkı Efendi, İstanbul'da Fatih ve Dolmabahçe camilerinde başımamlık yapar, "Tetkik-i Mesâhif ve Müellefat-ı Şer'iyye Meclisi" azası olur. 1913 yılında Sinop'a sürgün edilir, 1920 yılında ölür.

İbrahim Efendi, medresede öğrencisi olan Necati Efendi'yle kızını evlendirir, bu evlilikten bir yıl sonra da Behçet doğar.

Behçet'in annesi Fatma Bedriye Hanım (1896-1918), sanatkâr ruhlu zarif bir hanımdır; olağanüstü güzellikle nakışlar işler.

Annesi çok genç yaşta mide hummasından öldüğünde, Behçet iki yaşındadır. Annesinin ölümünden sonra Behçet yaşamını çok sevdiği anneannesinin Karagümrük'teki evinde sürdürür. Bir yıl sonra da babası Necati Efendi, Beşiktaş'ta bir saray memurunun kızı olan Saime Hanım'la evlenince, Behçet için anneanesiyle babasının evi arasında geçen huzursuz çocukluk yılları başlar. Bu evlilikten aileye 1921'de Sabahat, 1923'te Fahamet adlı iki kızkardeş katılır.

Behçet 1923'te ilkokula başlar. İlk dört sınıfı Beşiktaş'ta Cevri Usta okulunda, son sınıfı Kastamonu Erkek Muallim Tatbikat Mektebi'nde okur; 1927 yılında ilkokul biter. Ortaokula Kastamonu Lisesi'nde başlar, araya ame-

liyat ve elektrik tedavileri gerektiren uzun süreli bir hastalık (boyunda adenit tüberküloz) girer. İstanbul'da tedavi sonrası Kabataş Lisesi orta ikinci sınıfa kaydolur (1931). Beş yıllık bir öğrenimden sonra Kabataş Lisesi Edebiyat Kolu'nu birincilikle bitirir. (1936). Ardından İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü'ne devam eder ve birincilikle mezun olur (1940).

Aynı yıl Kars Lisesi'nin edebiyat öğretmenliğine atanır. İklim şartlarına uyum sağlayamadığı için hastalanır, Zonguldak Çelikel Lisesi'ne nakledilir.

Askerlik görevini İzmir'de levazım subayı olarak yapar (1943-1945), terhis olunca Kabataş Erkek Lisesi'ne atanır, daha sonra Eğitim Enstitüsü'ne nakledilir (1960), kendi isteğiyle emekliye ayrılır (1972).

1949'da edebiyat öğretmeni Huriye Korkut ile evlenir; bu evlilikten 1951'de Selma (Esemen), 1957'de Ayşe (Sarısayın) dünyaya gelir.

1979'un Ekim ayında hastalanarak kanser teşhisiyle Cerrahpaşa Hastanesi'ne yatırılır. 13 Aralık 1979 Perşembe günü saat 17.30'da hayata veda eder.

İstanbul'da Zincirlikuyu mezarlığında gömülüdür.

Ailesi tarafından 1980 yılında, anısına her yıl verilmek üzere konulan şiir ödülü, aşağıda belirtilen şair ve kitaplara verildi:

- İlhan Berk / İstanbul Kitabı (1980)
- Ahmet Erhan / Alacakaranlıktaki Ülke (1981)
- Turgut Uyar / Kayayı Delen İncir (1982)
- Refik Durbaş / Nereye Uçar Gökyüzü (1983)
- Oktay Rifat / Dilsiz ve Çıplak (1984)
- Tuğrul Tanyol / Ağustos Dehlizleri (1985)
- Cevat Çapan / Dön Güvercin Dön (1986)
- Ahmet Oktay / Yol Üzerindeki Semender (1987)
- Cemal Süreya / Güz Bitiği - Sıcak Nal (1988)
- 1989 yılında ödüle değer eser bulunamadığı için ödül verilmedi.
- Sefa Kaplan / İnsan Bir Yalnızlıktır (1990)
- Turgay Kantürk / İlk Gibi Son (1991)
- Vural Bahadır Baynl / Melek Geçti (1992)

HURİYE NECATİGİL

ORADA DOĞMAK

Duydunuz mu

Sevindiler çok

Şölen sofrası kurdular kendilerine

Yıldızla karanlık yediler

Rüştü Onur, Muzaffer Tayyip Uslu

Orhan Veli, Sait Faik

Cahit Sıtkı, Cahit Irgat

Ziya Osman, Asaf Halet Çelebi

Toprak olmuş sesleriyle

Bugün 13 Aralık 1979

Doğdu

Behçet Necatigil

Dediler

FAZIL HÜSNÜ DAĞLARCA

BEHÇET NECATİGİL

Ben, sen, o;

Biz, siz, onlar,

Behçet Necatigil hepimizi anlattı.

Ev orada duruyordu. Yanında başka evler vardı.

Sokaklar akıp gidiyordu aralarından.

Küçük bir kız gazete satıyordu,

Bir kadın aynaya bakıyordu,

Ordaydı bakkallar, çarşılar, parklar orda;

Bir adam elinde fırça, kapısını boyuyordu,

Behçet Necatigil evine dönüyordu,

Şurası yazlık sinemaydı eskiden,

Şurdaki fotoğrafçının vitrininde

Herkesin yüzü vardı, ama ne tuhaf

Herkes ayrı yere bakıyordu,

Durdu Behçet Necatigil,

Eliyle alını sildi;

"Üzgünüm, dedi,

Mutluluğun yüzünü koymayı unutmuşlar."

Yollar da ne kadar yokuş,

Duvarlar nasıl da dik!

Bir çalar saat almalıyım

O kadın yine aynaya baksın

Adam yine kapıyı boyasın

Küçük kız gazete satmasın

Bir çalar saatim olsun

Saniyeler evin beş halini söylesin

Ev, Eve, Evi, Evde, Evden.

Dakikalar bizi göstereyin.

Ben, Sen, O, Biz, Siz, Onlar

CEMAL SÜREYA

*"Düz beyaz kâğıtlarda birkaç satır siyah
Bir zaman yaşadığımızı hatırlatır siyah"*

diyordu bir şiirinde. Çok satırlar bıraktı yaşadığını hatırlatacak. Bir ömür boyu şiirle övür oluşun, şiir nefes alıp verişin, durmadan arayışın ürünü eşsiz bir yalınlıkta ve her okuyanın ta içine seslenen dizeleri ile...

Bir düzyazısında bunun sırrını açıklar gibiydi:

"Her Ben, dolaylı bir şekilde Sen'i anlatış, Sen'den yakınıştır. Çünkü benim yerim Sen'le O'nun arasındadır ve O değildir. Bana yakın olan Sen'sin. Ben ben olsam dilbilgisi kitaplarında tekil şahıs zamirini şu sıraya göre düzenlerdim: Sen, ben, o. Başa Sen gelir, çünkü Ben diye bir şey yok Sen olmadıkça..."

Olağanüstü bir özdeşleşme ve sevecenlikle yöneldiği, küçük insanların evlerine, sevgilerine, düşlerine, düş kırıklıklarına, minüskül dünyalarının mutluluk ve mutsuzluklarına olduğu gibi, kendi kendine sorduğu ve cevabını aradığı yaşam, ölüm, yalnızlık, tedirginlik ve çeşitli kuşkular üzerine ne yazmışsa hep ince, dikkatli, insancıl sıcaklığı ile, hep Ben'den yakın bulduğu Sen'i sevgisiyle kavrayan içtenliği ile yazmıştır. Niyetindeki bu yücelikten ibaret değildir şiirlerinin değeri. Bu büyük duyarlılığın sahibini niteleyen bence iki büyük meziyet daha vardır. Biri şiirlerinin sade ve yalın görünümlü içeriğine boyut katan zengin kültürü, öbürü Türkçeyi kullanışındaki büyük ustalığı.

Zengin kültürünün kaynağı, edindiği yabancı dilbilgisinin önüne açtığı olanaklardır, özellikle dilimize kazandırdığı

çeviriler nedeniyle haşır neşir olduğu Batılı düşünür ve yazarlardır. Bu arada onun kendi edebiyatımızın geçmişini en iyi bi

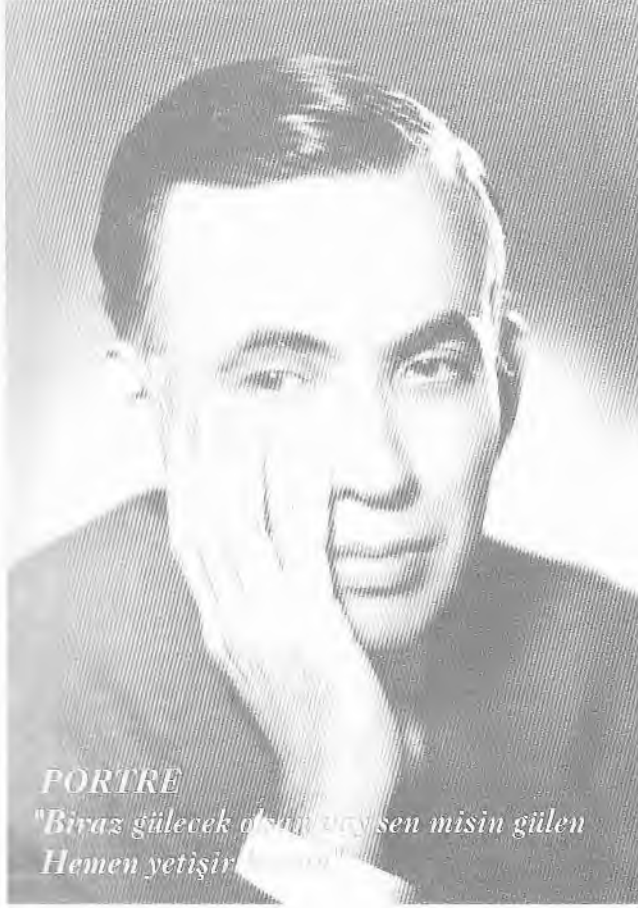
Behçet Necatigil, 11 Kasım 1955 (Fotoğraf Ara Güler)

lenlerden biri olduğu da hiç unutmuş değilim.

Kırk yıldır tanıdığım Necatigil'in edebiyat ve şiir kaygısı dışında başka bir uğraşı yoktu. Hocalığı, bunu daha somut olarak genç kuşaklara geçirmek olduğuna göre, yine aynı uzantıda bir uğraş sayılırdı. Yine bu kırk yıl içinde onun boş konuştuğuna, konuşmak için konuşduğuna, kişiselliği ile ısıtmadığı hiçbir düşünüşe rastlamadım.

Arı gibi çalışkandı. Şimdi ölümü dolayısıyla biyografisine bir göz atınca on iki

şiiir kitabı, dört radyo piyesi, kendi alanında ilk sayılacak isimler ve eserler sözlükleri ve Knut Hamsun'dan, Miguel de

Unamuno'dan, Rainer Maria Rilke'den, Gerhardt Hauptmann'dan, Hermann Hesse'den, Thomas Mann'dan, Strindberg'den, Eichendorff'dan, Lagerlöf'den, Eich'den, Böll'den, yeni Alman yazarlardan otuzu aşkın çevirisinden oluşan yapıtlarının bolluğu, çeşitliliği ve hepsinden önemlisi değeri önünde saygıyla şapka çıkarmak gerekir.

*"Siz geniş zamanlar umuyordunuz
Çirkindi dar çakitlerde bir seçgiyi söylemek
Yılların telaşlarda bu kadar çabuk
Gececeği aklınıza gelmezdi."*

demesine karşın Behçet, bu çabuk geçecek zamanla, Fazıl Hüsni'nün deyiimiyle "İçimizden dışımızdan zalimce, zalimane geçen zaman'la yarışa çıkmış gibi idi. O sevimli dalgın gözleri, o ağzından eksik etmediği sigarası ile şu geçici hayatın en büyük ve en verimli oyalantısını elindeki kalemle öbür avucuyla altlık sağladığı bir kağıda ya da bir sigara paketi arkasına hep bir şeyler karalamak, hep birşeyler karalamakta bulmuştu.

Evinde yazardı, okulunda yazardı, otobüste yazardı, gece yolda sokak fenerinin altında durup yazdığına bile tanık olmuştum. Ne yazarsa gönlünü koyup yazardı. Çevirilerine bir göz atın. Onları bunca başarılı yapan bence bir kere çevireceği yazarı benimseyip sevmesi, onunla özdeşleşmesi, bütün duygu ve deyiş ayrıntılarını sezmesi, sonra da bunların hepsini çok ustası olduğu Türkçe'nin en uygun, en yatkın, en açık-seçik kalıplarına dökmesi idi. Hocalığının başarı kaynağında da önce büyük sevgi yattı. İşini yani edebiyatı çok ciddiye, en ciddiye - aslında da öyle değil midir ya? - alması, çok ama çok sevmesi, bu konuda ödün dinlememesi ve bu konuyu kendinden bir kuşak daha gençlere geçirirken, onları da yine evlatları gibi sevmesi idi. Çocuklarına bu büyük sevgidir ki onu hocalığında böylesine sevimli, böylesine cömert yapıyordu. (Behçet Hoca) sözü onların ağzında sade kuru bir tanım olmaktan çıkıp bir saygı ve sevgi tınısı ile vurgulanıyorsa işte bundandır.

HALDUN TANER

PORTRE

*"Yarı yüzüm gölge, yarı yüzüm ışık.
Ansızın koptu aradaki bağ."*

Behçet Necatigil kırk üç yıllık arkadaşım. 1936'da üniversitenin aynı bölümüne girdik. Yüksek Öğretmen Okulu'nda bir sıranın gözlerini paylaştık. Şiir alanında o benden birkaç yıl öncedir. O sıkılgan yapısıyla, küçük yaşta nasıl cesaret etmişti, şaşardım. Yine de, okuduklarımız yazdıklarımız birlikte oluştu. Sonrası, kırk yıla yakın bir yaşam. Şimdi, aynadan yansımanın birden çekilmesi gibi, dünyamızdan ayrıldığına inanamıyorum. Ölülerden söz ederken, kendimizi araya koymak tatsız olmasa, yer de elverişli bulunsa, binlerce yaşam parçası, binlerce anı... Belki de ilginç olabilirdi. Ama, bugün buna olanak yok.

Öte yandan, ölmüş bir arkadaşın, bir meslektaşın daha vücudu soğumadan şiirlerini irdeleyip anlatmak da bana güç geliyor. Kısa birtakım notlarla yetineceğim.

Necatigil, çocukluğunda, sanırım sıracıya geçmişti. Zayıf yapıydı. Buna karşın çok çalışkan bir öğrenciydi. Ne zaman çalıştığı da görünmez, bilinmezdi.

Gece derslerini bizden büyük sınıflarla birlikte yapardık. Şimdi hemen yarısı üniversite öğretim üyesi olan büyük sömestirlerdekilere hiçbiri, hiçbir konuyu ondan iyi, ondan eksiksiz bilemezdi. Üniversiteyi bitirdiğinde, Türkolojide, Arap, Fars Dilleri bölümlerinde, daha sonra Alman Dili ve Edebiyatı bölümünde ısrarla asistanlık önerilerinde bulundular. Hiçbirini kabul etmedi. Şairliğini sürdürmek istiyordu.

Necatigil, öbür ozanlarımız gibi gençliğinde parlayıp sonra yavaş yavaş ya da birdenbire sönenlerden değildi. Şiirlerini bilimsel temellere dayandıran gittikçe geliştiren, batılı bir ozandı. Sonraları, çevirilerinde çoğu kez

yapıtların en güçlerini seçtiği gibi, yaptığı birkaç inceleme de, okuyanların da, o tür yapıtlar hazırlayanların da çok yararlandıkları kaynaklar oldu.

Necatigil beni, bense onu garip bulurduk. Ne var ki, o gerçekten özgün bir kişilikteydi. Bu kişilik hemen bütün şiirlerinde yansıdı. Konuşması gibi, kırık dökük, fakat sağlam temellere dayanan bir yapı. Alçakgönüllü, içe dönük, kendiyile de, başkalarıyla da bir bakıma alay eden acı bir dünya görüşü...

Necatigil'in şiirlerinde, "Güz Şarkısı" dışında, hemen hiç doğa yoktur, coğrafya da görülmez. Doğadan söz ettiğinde bile, yine kendini ve büyük kentin acılı insanını anlattı. Aslında, genel havası, insansal, toplumbilimseldi.

Bir arkadaşımız, kent ozanı olmayı benimsemiş ve çevresine de öyle kabul ettirmiştir. Oysa gerçek kent ozanımız Necatigil'dir. Oktay Rifat'la bir ara Zonguldak'ta bulunmuşlardı. Oktay, Behçet'in denize arkasını dönerek oturduğunu gülerek anlatırdı. Gerçekten de Necatigil kendi iç dünyasını, çevresindeki kişileri ve orta halli yoksul İstanbul halkını irdeleyip çözümlmeyi severdi. Doğaya ilgisizdi. "Kapalı Çarşı"dan sonra, gittikçe soyutlaşarak, kimi kez ise "Solgun Bir Gül Dokununca" da olduğu gibi parıltıların açıklığa kavuşturduğu şiirler de yazarak biçimini genişletti.

Çok duygulu bir kişinin, bu duyguları saklama çabası Necatigil'in şiir biçiminin bir başka özelliği olmuştur. Özlemler, iç sızlaması, bir acınma, hoşgörü, işte Necatigil'in söylenebilecek özellikleri.

Eksiksiz kişi Necatigil'in, bütün yaşamını adadığı ozanlık katında, her geçen günle biraz daha yüceleceğine inanıyorum.

CAHİT KÜLEBİ

Kaç yazarımızı, kaç şairimizi, kaç edebiyatçımızı, kaç sinema tiyatro sanatçımızı adreslerde yaşatmışızdır?

Adreslerde yaşatmak ne demek? Sokaklara, meydanlara, caddelere onların adını vermek demek.

Diyeceksiniz ki sanatçı sokak adlarıyla mı yaşar? Elbette sanatçı eserleriyle yaşar ama bir de onu anmak vardır.

Yurt dışına gidenler görmüşlerdir, sağda solda, meydanlarda yol kenarlarında heykeller vardır, bazısı asker, bazısı devlet adamıysa çoğu da sanatçıdır.

Bizde de az da olsa, bazı sokaklara, bazı meydanlara hatta semtlere bile adlarını verdiğimiz önemli kişiler vardır.

Özellikle "Paşalı" semtler, mahalleler.

Haydarpaşa, Davutpaşa, Kasımpaşa, Bayrampaşa,

Piyalepaşa, Kocamustafapaşa, Küçükustafapaşa, Cerrahpaşa gibi.

Kimdir bu paşalar?

O semtlere, o semtlerin, o mahallelerin meydanlarına birer plaket koysak, Davutpaşa şudur. Haydarpaşa budur, şu tarihte doğmuş, şu tarihte ölmüş, şunları yapmış, bu semte bundan dolayı adı verilmiştir, desek fena mı olur?

Oturduğumuz mahallenin adı niçin Haydarpaşa, niçin Kasımpaşa, niçin Osmanbey?

Kimdir bu merhumlar? Bilmek istemez misiniz?

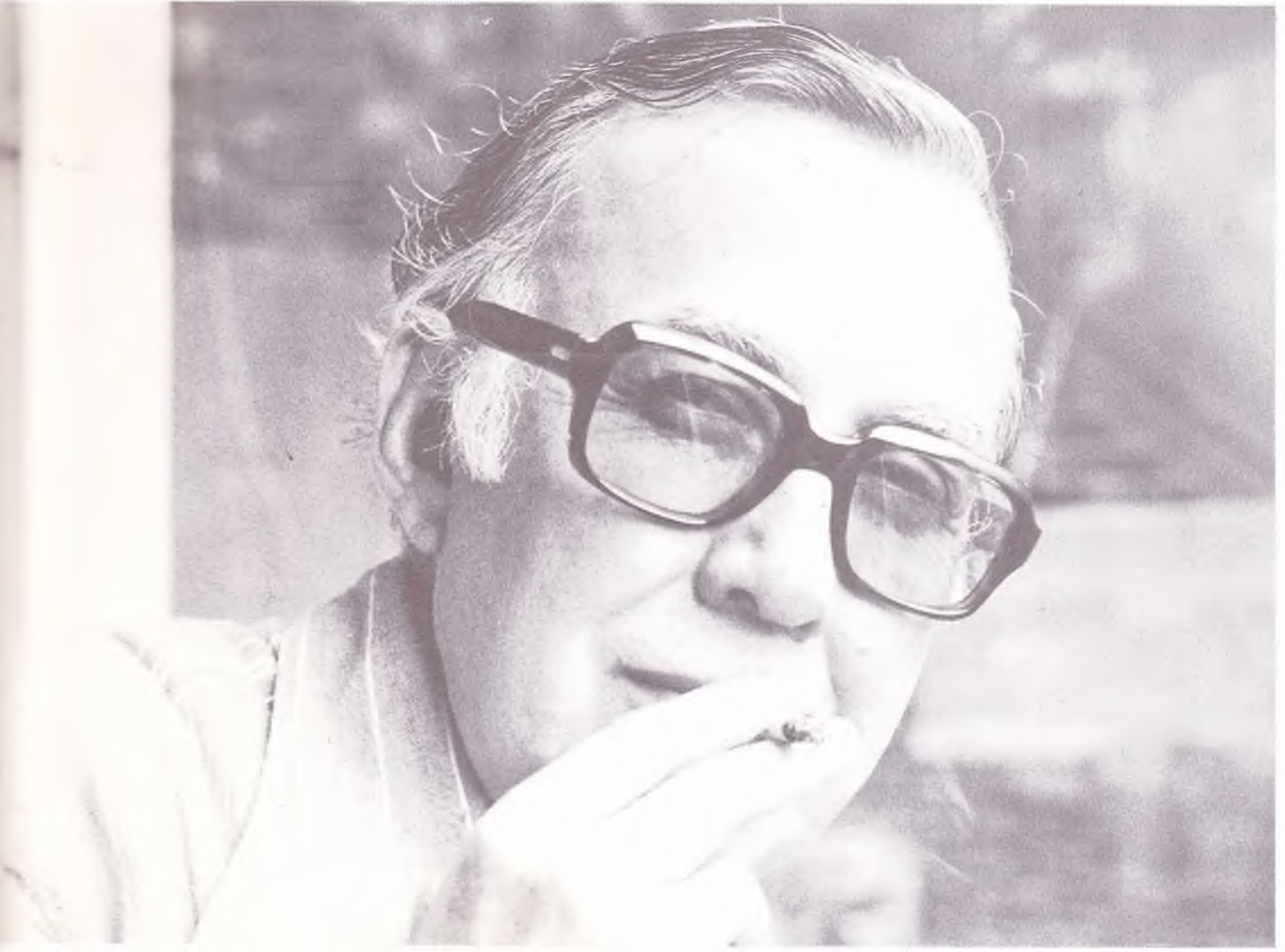
Oktay Akbal geçen gün yazısında değindi.

Rahmetli Behçet Necatigil'in yayınlanmamış şiirleri arasında bir şiir bulmuşlar.

"Behçet Hoca" bir kitapta bir dipnotu görmüş:

"Meddah İsmet - 1851-1914. Ünlü meddah ve

Behçet Necatigil, Ağustos 1976 (Fotoğraf: Lütfi Özkök)

ortaoyuncusu -camcı esnafındandı-ölümünden sonra Beşiktaş'ta bir sokağa adı verildi."

Necatigil bundan esinlenerek bir şiir yazmış:

*"Ben de ona benzesem,
Dipnot bir kitapta,
Behçet Necatigil
Doğum ölüm yılları
Şair, radyo oyunları yazarı,
Öğretmendi,
Beşiktaş'ta bir sokağa
Adı verildi."*

Behçet Necatigil ölümünden üç yıl önce böyle düşünmüş, bunu yazmış, ölümünden bu yana yedi yıl geçti, kimse kalkıp bir sokağa "Behçet Necatigil" adını vermedi.

O Behçet Necatigil ki, hep Beşiktaş'ta yaşadı, hep Beşiktaş'ı, hep Beşiktaş'ın insanlarını yazdı. Çocukluğu da gençliği de olgunluğu da hep Be-

şiktaş'ta geçti, hele Beşiktaş - Ortaköy arası. Öğrenci olarak, öğretmen olarak, Kabataş Lisesi'ne gidip gelirken elinde çantası, boynu bükük, dudaklarında Yenice sigarası, elinde ağır çantası. düşüncesinde yeni başladığı şiir.

Oktay Akbal'ın önerisi sadece "Beşiktaş'ta bir sokağa Behçet Necatigil adını verelim" değil, bu sokağın hangi sokak olması gerektiğini de söylüyor:

"O sokak hangisi olmalı? Ben bir öneride bulunsam mı? Necatigil'in küçük ahşap evinin bulunduğu Camgöz Sokağı. Ne demek Camgöz?"

Bu sokağın adı niye Behçet Necatigil olmasın?"

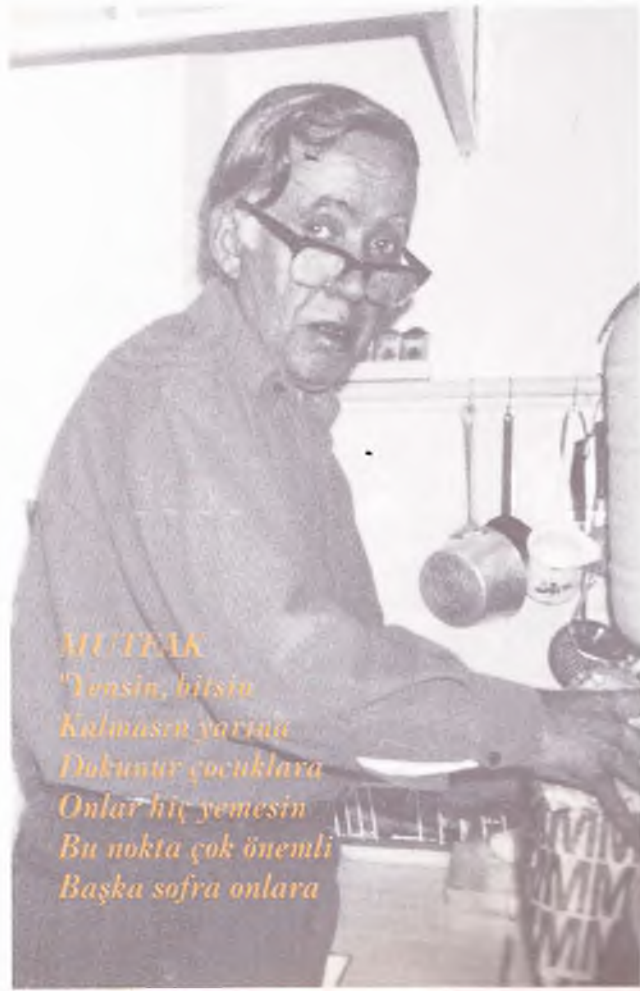
Evet niye olmasın ?

Sanırsız Beşiktaş Belediyesi, Beşiktaşlı Behçet Necatigil'e bunu çok görmeyecektir.

O Behçet Necatigil ki taa 1934'te "Beşiktaş - Ortaköy" şiirini yazmıştır:

*"Ne hoş sabah akşam yayan
Gitmek ayını kaldırımdan
Ve yol boyunca uzayan
Yüksek bir duvar dibinden
Bir yanımda direkler
Bir yanımda bu duvar
Ne sevinç ne bir keder
Kayıtsız bir taş kadar
Ne arkadaşın eser
Ne kalpte bir istek var
Bir sütunla beraber
Yalnız gittiğim yollar."*

HASAN PULUR

MUTEFAK
*"Yemsin, bitsin
Kalmasın yarına
Dokunur çocuklara
Onlar hiç yemesin
Bu nokta çok önemli
Başka sofraya onlara"*

Behçet Necatigil, Sünnet 1927

Kastamonu Erkek Öğretmen Okulu son sınıf öğrencisi Behçet Necatigil (sol başta oturan), 1927

Behçet Necatigil, 1929

Behçet Necatigil, 1934

Behçet Necatigil', 1935

Behçet Necatigil'in Askerlik Teskeresi

Behçet Necatigil'in 1935-1936
Kabataş Lisesi KarnesiBehçet Necatigil'in İstanbul Üniversitesi Edebiyat
Fakültesi Özlük Kartı

Behçet Necatigil, Zonguldak Çelikel Lisesi öğrencileriyle 1 Mayıs 1942'de gittiği kır gezintisinde, onlar için kaside yazarken

Behçet Necatigil'in Öğretmen Kimlik Kartı

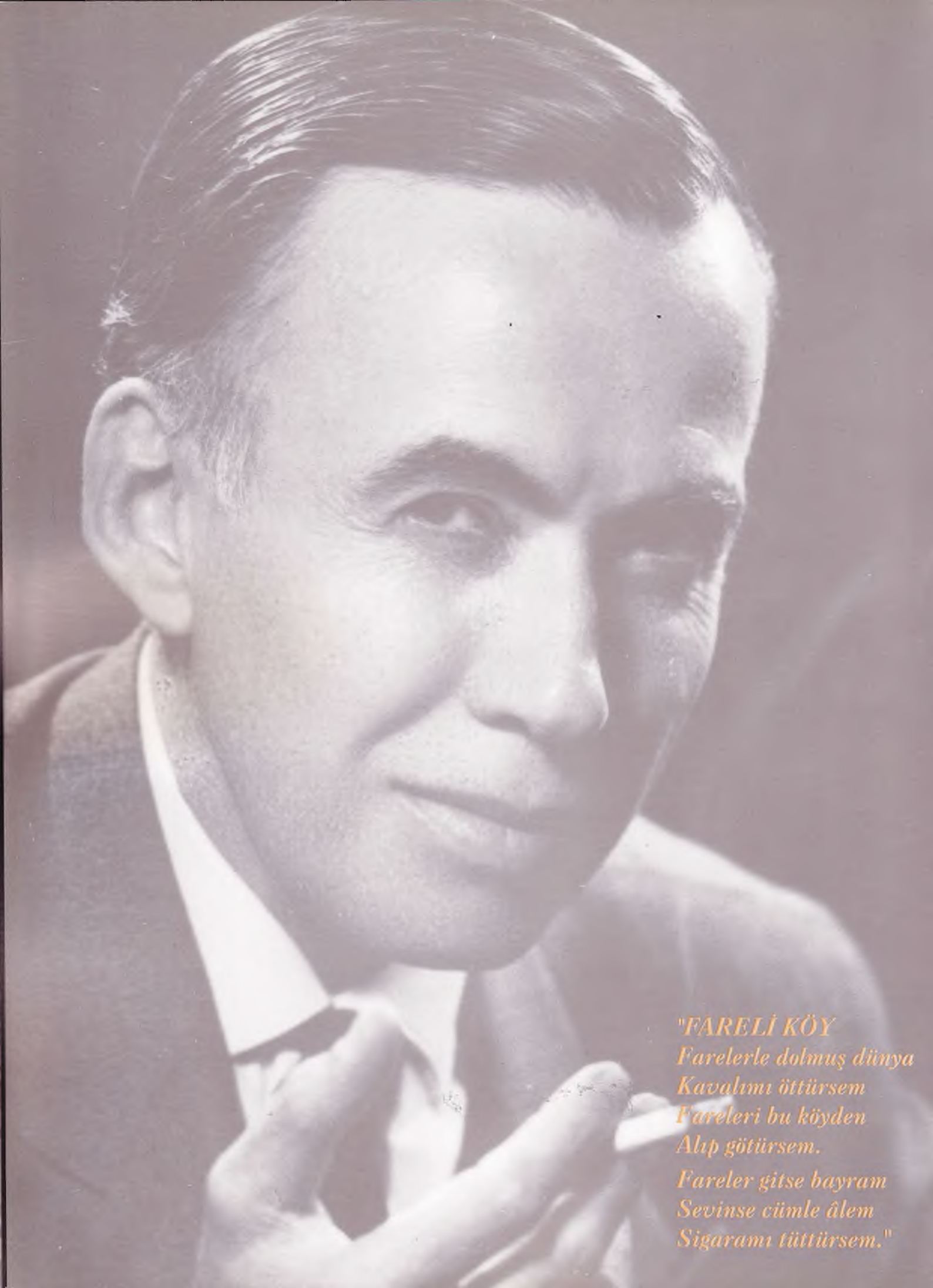

Behçet Necatigil ve Demir Özlü, 17 Mart 1954'te Eğitim Enstitüsü Şair Öğretmen Gecesi'nde

Behçet Necatigil, 30 Mayıs 1967'de Eğitim Enstitüsü Fransızca 2. sınıf öğrencileriyle

Behçet Necatigil, Eğitim Enstitüsü öğrencileri ile birlikte, 1970

"FARELİ KÖY

Farelerle dolmuş dünya

Kavalımı öttürsem

Fareleri bu köyden

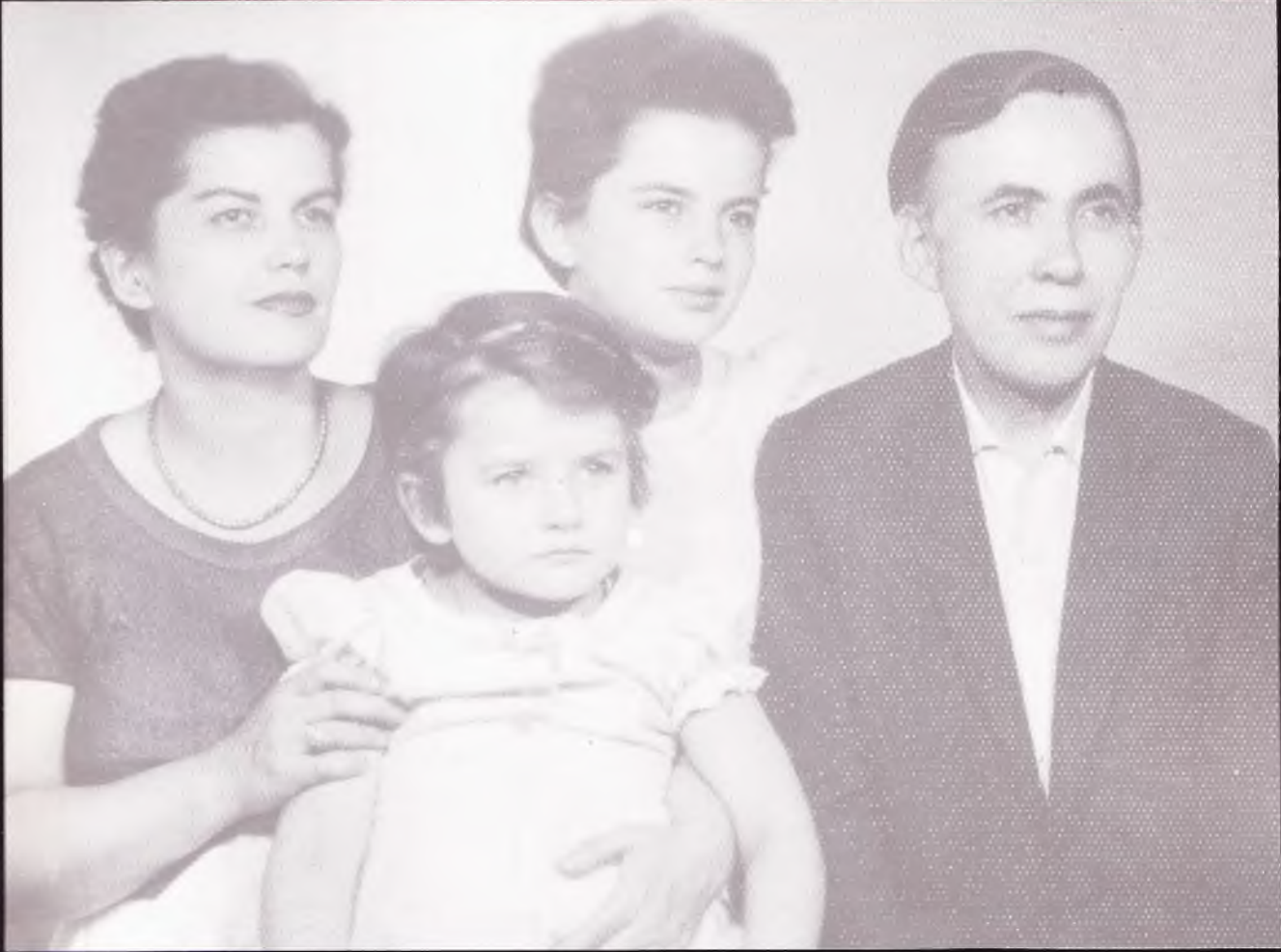
Alıp götürsem.

Fareler gitse bayram

Sevinse cümle âlem

Sigaramı tüttürsem."

Behçet Necatigil, eşi Huriye Necatigil, kızları Selma ve Ayşe Necatigil ile birlikte

Behçet ve Huriye Necatigil'in evlilik cüzdanı

Behçet Necatigil, Sait Faik Abasıyanık, Naim Tıralı ve Nevzat Üstün ile Elit Kahvesi'nde, 31.12.1946

Behçet Necatigil, Sait Faik Abasıyanık, Salâh Bırsel, Naim Tıralı, Oktay Akbal Elit Kahvesi'nde, 31. 12.1946

Behçet Necatigil, Sait Faik Abasıyanık, Salâh Bırsel, Naim Tırâli ve Oktay Akbal İle birlikte
Elit Kahvesi'nde bir toplantıda, 31.12.1946

Behçet Necatigil, Fethi Karakaş, Tahir Alangu, Hüsâmettin Bozok, 1953

Üsküdar Amerikan Kız Lisesi Edebiyat Matinesi'ne giderken Barbaros Meydanı önünde, Behçet ve Huriye Necatigil ile Oktay Akbal

Behçet Necatigil, Cahit Sıtkı Tarancı ile birlikte

Behçet Necatigil, Oktay Akbal, Hilmi Yavuz ve Dr. Brandes Ada'da bir gezinti sırasında

Behçet Necatigil ve Cahit Külebi

Behçet Necatigil, Sait Faik Abasıyanık ve Adalet Cimcoz ile birlikte

Behçet Necatigil ve Orhan Şaik Gökyay bir yemekte, 1970

Behçet Necatigil ve Orhan Şaik Gökyay bir yemekte, 1970

Ankara Karadeniz Lokantası'nda Tahsin Yücel, Behçet Necatigil, Oktay Akbal, Sami Karaören, Salâh Bırsel, Tahsin Saraç, 23 Eylül 1974

Sedat Simavi Vakfı ödül yemeğinde Behçet Necatigil, Haldun Taner, Çetin Özek, Rauf Mutluay, Ayten Mutluay, Huriye Necatigil, Fazıl Hüsni Dağlarca, 1978

Behçet Necatigil, Kumkapı Kırık Çatal Meyhanesi'nde Kamuran Şipal ve Ali Tanyeri ile birlikte, 1974 .

Behçet ve Huriye Necatigil, Fazıl Hüsnü Dağlarca ile birlikte bir yemekte

Behçet ve Huriye Necatigil, Gönçör Dilmen ile birlikte

Behçet Necatigil, Sami Karaören, Lütfi Özkök, Halil İbrahim Bahar,
 Mattin Kudret Aksal, Oktay Akbal ile birlikte, 1976
 (Fotoğraf: Lütfi Özkök)

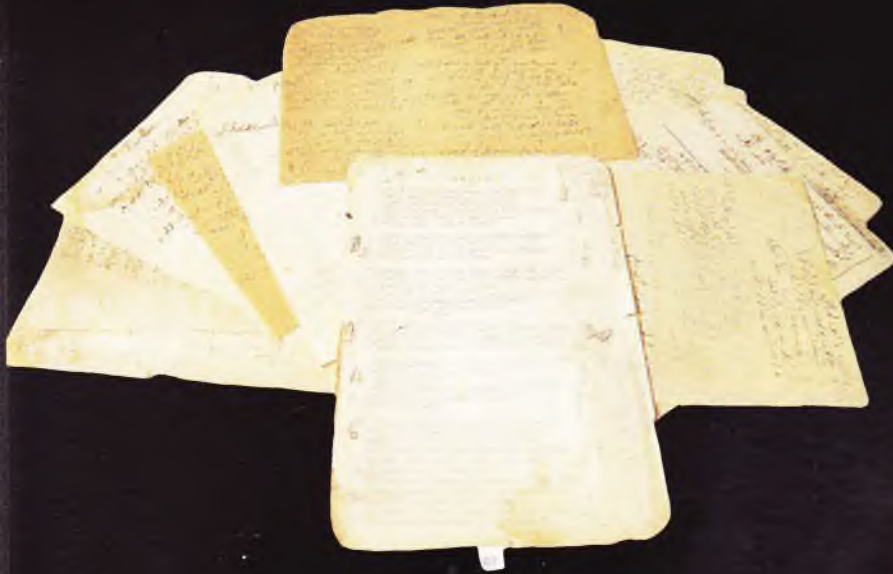
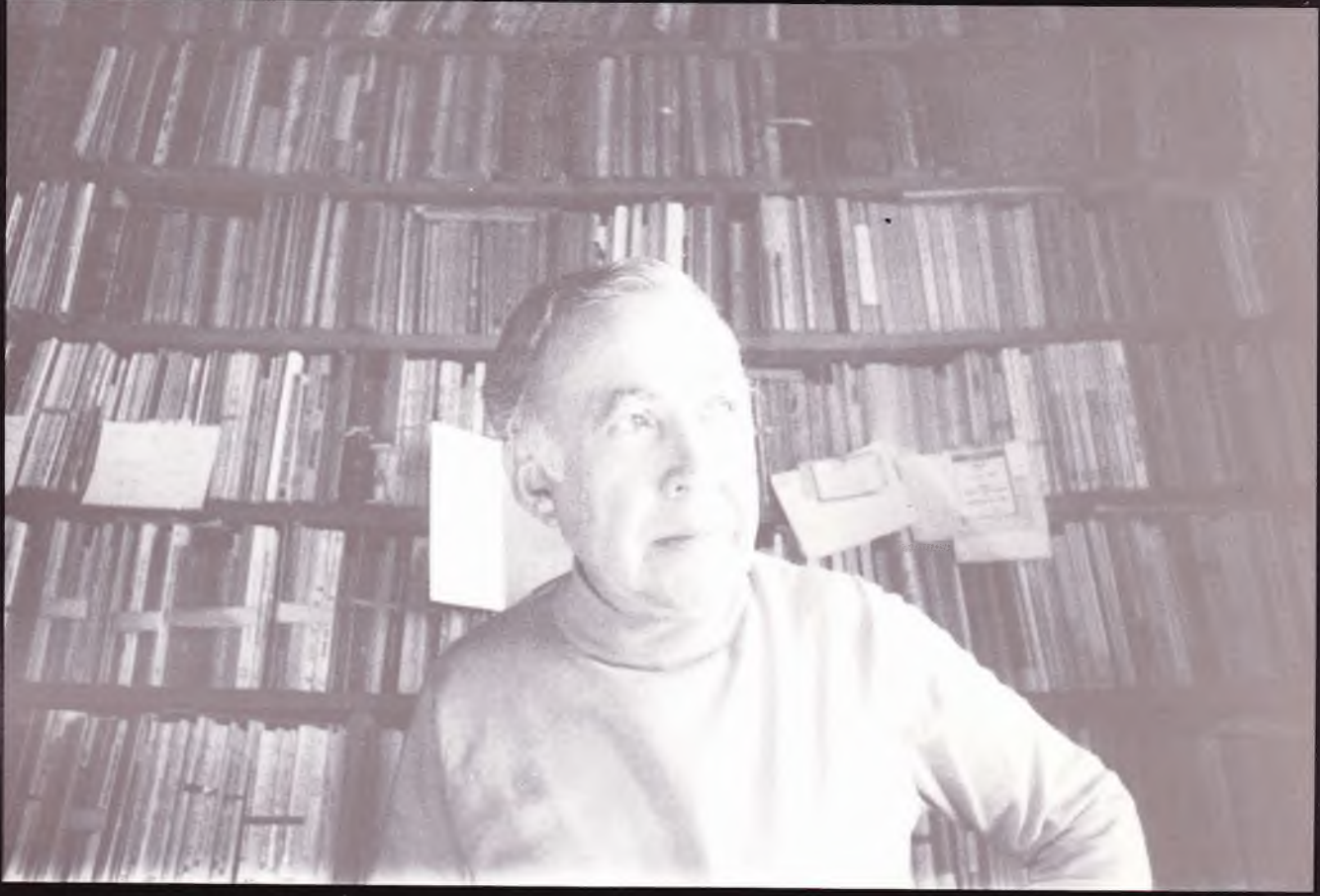

Behçet Necatigil ve Lütfi Özkök, 1976
 (Fotoğraf: Lütfi Özkök)

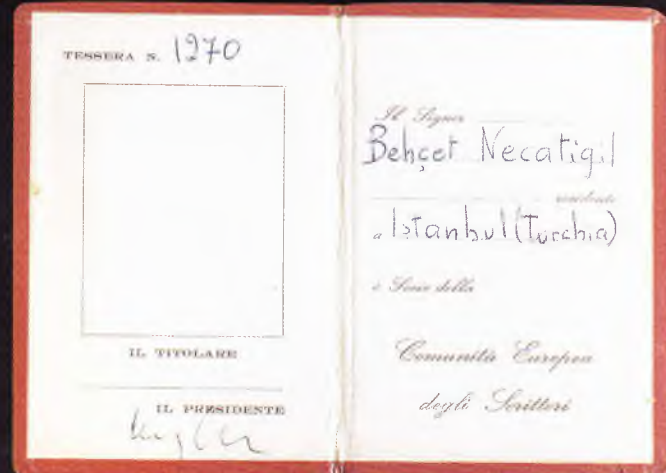
Behçet Necatigil, Ahmet Muhip Dranas, Ümit Yaşar Oğuzcan, Oktay Rifat, Necati Cumalı, Fazıl Hüsnü Dağlarca,
 Mutluay ile birlikte Türkiye İş Bankası Altın Kumbara Çocuk Şiirleri Jürisi toplantısında, 2 Ağustos 1974

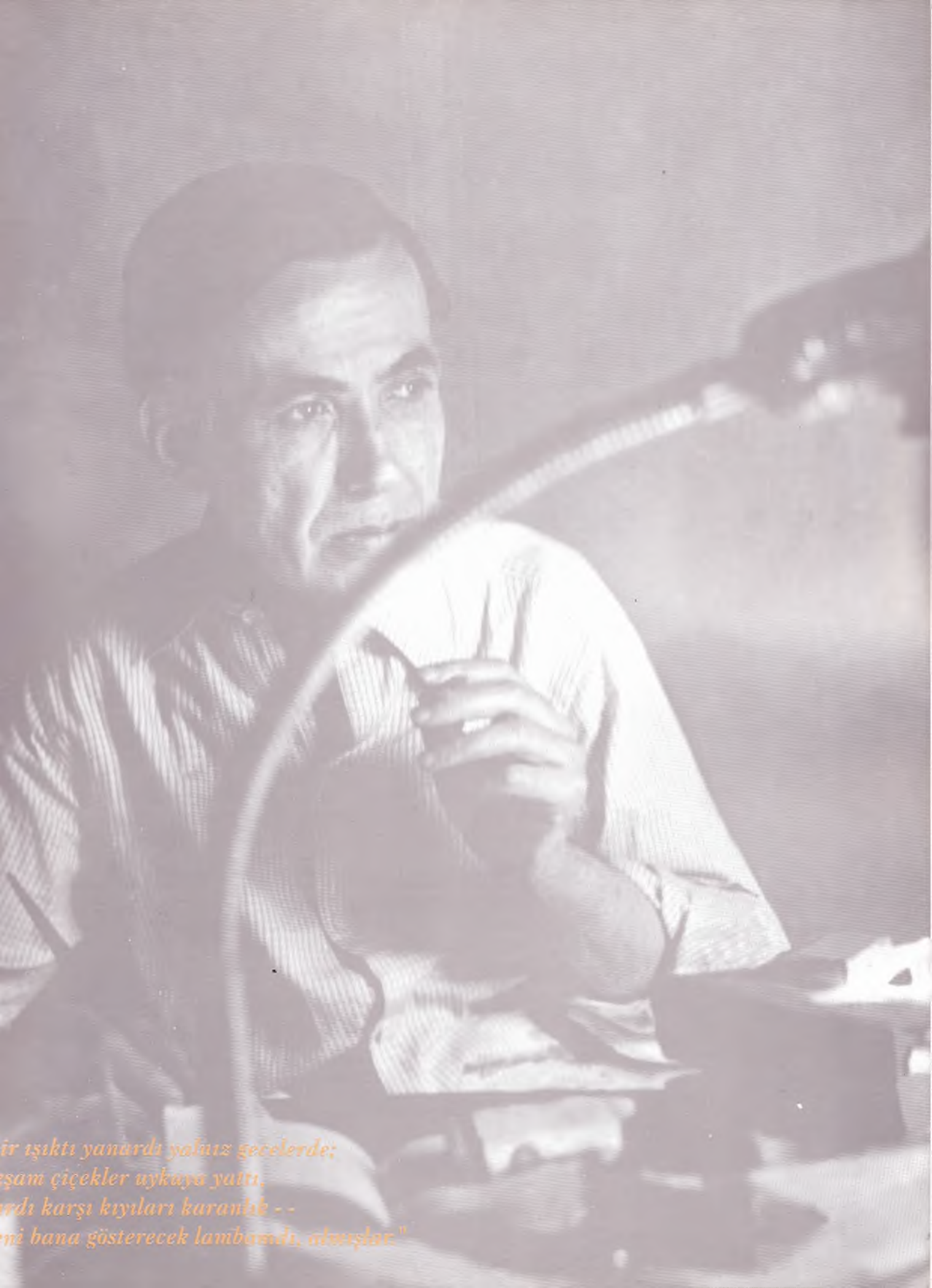
Behçet Necatigil (Fotoğraf: Şahin Kaygun)

Behçet Necatigil'in el yazısıyla "Evler" şiiri ve Fethi Karakaş'ın gravürü

Behçet Necatigil'in Comunita Europea Degli Scrittori Üyelik Kartı

ir ışıktı yanardı yalnız gecelerde;
şam çiçekler uykuya yuttu,
ardı karşı kıyıları karanlık - -
ni bana gösterecek lambamdı, alverişler."

Evlerle savaş

Körükler ehliz olmak
Evlerin hiddetini,
Evlerle savaşmamız
Savaşların çetini.

Evler her gün yollar bizi evden:
- Git, git! -
Emrediyor akşamları
Ailin terlerini getirecektir.

Evler ezer insanları yağ gibi,
Dışardan küçüktür!
Evler peker boynumuzdaki ağı,
Tayn devlere yük.

Nedir sandamıyorum
Evlerdeki hışır,
Canlılarda birlik
Canlılara karşı.

Tencerenin ağzına başta,
Sofralarda beraber: - Getir!
Dünya durdukça
Tencere pürnece, sofa zitercektir.

Eşyaların ağzına başta,
Hepsi evlerden kışır.
Kopar musluk, kırılır cam;
Hiç yoktan bir maraf.

Geri mi kalır kumas, deri
Onlar da zalim, kalles!
Alak baş gün oldu,
Eski üst bas.

Ezektir halimizden anlasa ya,
Anlamaz!
Biter sabun, biter peker, biter yağ,
Biter gaz.

Biz yalan güneşlerde uyumış:
Ateş yak, der oda,
Dışardan korakış,
İstersen yakma!

Körükler ehliz olmak
Evlerin hiddetini,
Evlerle savaşmamız
Savaşların çetini.

Necatigil
9.2.1953

KEYİF

Meyhane, sen güzelsin,
Satıcıların olmasa.
Eşine siteminde ufalmış gözlerin,
Masalar, bir masa.

İhtiyar adam gelir, aklıktan kalma, yarık -
Börek satan, taze.
Aldunuz, yiyemezsiniz,
Çuruc midenize.

Siz kızarsanız başka, irin gibi yüzü,
Çiçekçi kadın gelir.
Çoğaltır bardaktaki hüznü,
Uzattığı karanfili.

-Karides, deniz gülü karides.. Sen küçük kız, ver bir gazete,
Tatmadınız ömrünüzde. Hangisi olursa olsun.
Dayarsınız otlar bir utang gibi biter, Operdim ellerini kötüye çıkılma,
Porsuk antenleri gönlünüzde. Çocuklağın satıyorsunuz.

-Parfümlerim var, esans..
Babacan bir adam.
Muhteremdir,
Dayatıyor madem.

-Dolması, midye, sıcak..
Kırık beyaz önlüğü.
Gizler bir parıltı, seli, yaltak,
Uykulu gözlerdeki yorgunluğu.

His düşündünüz mü sarhoşunuz,
İğrençtir adeta.
İstediginiz kadar yoksul olunuz,
Keyfeliyorsunuz ya!

Necati Şişli
9.2.1953

MAVİ IŞIK

Sen bir çiçeksin,
Annem saksa.
Azıcık hastaladıysan
Ödalar yası.

Sevincimiz, üzüntümüz
Hep sana bağlı.
Senden gelir gücümüz
Doğan güne karşı.

Bizim çocukluğumuz
Karanlık, paslı.
Sen güneşlerde yaşı,
Altın sağlı!

Gökten düşen mavi ışık,
Mavi ışıklarda dünya.
Evlerin yaşaması
Sen olunca.

B. Necatigil
9.2.1953

Behçet Necatigil Bibliyografyası

ŞİİRLERİ :

Kapalı Çarşı. İstanbul, Marmara Kitabevi, 1945.

Çevre. İstanbul, Varlık Yayınevi, 1951.

Evler. İstanbul, Yeditepe Yayınevi, 1953.

Eski Toprak. İstanbul, Varlık Yayınevi, 1956. (1957 Yeditepe Şiir Armağanı)

Arada. İstanbul, Varlık Yayınevi, 1958.

Dar Çağ. İstanbul, Varlık Yayınevi, 1960.

Yaz Dönemi. İstanbul, Ataç Kitabevi, 1963 (1964 Türk Dil Kurumu Şiir ödülü)

Divançe. İstanbul, De Yayınevi, 1965.

İki Başına Yürümek. İstanbul, De Yayınevi, 1968.

En/Cam. İstanbul, De Yayınevi, 1970.

Zebra. İstanbul, De Yayınevi, 1973.

Kareler Aklar. Ankara, Bilgi Yayınevi, 1975.

Sevgilerde. İstanbul, Hürriyet Yayınevi, 1976.

Beyler. İstanbul, Cem Yayınevi, 1978.

Söyleriz. İstanbul, Cem Yayınevi, 1980.

RADYO OYUNLARI :

Yıldızlara Bakmak. İstanbul, De Yayınevi, 1965.

Gece Aşevi. Ankara, Bilgi Yayınevi, 1968.

Üç Turunçlar. İstanbul, Varlık Yayınevi, 1970.

Pencere. İstanbul, Varlık Yayınevi, 1975.

SÖZLÜKLER :

Edebiyatımızda İsimler Sözlüğü. İstanbul, Varlık Yayınevi, 1960.

Edebiyatımızda Eserler Sözlüğü. İstanbul, Varlık Yayınevi, 1971.

DİĞER ESERLERİ :

Bile/Yazdı. İstanbul, Ada Yayınevi, 1979.

Behçet Necatigil'in Bütün Eserleri. 7 cilt halinde 1981-84 yılları arasında Cem Yayınevi'nden tekrar basıldı.

ÇEVİRİLERİ :

Otto Spies, Türk Halk Kitapları. İstanbul, Eminönü Halkevi Yayınları, 1941.

Joseph Von Eichendorff, Bir Haylazın Hayatı. Ankara, Milli Eğitim Bakanlığı Yayınevi, 1949.

Rainer Maria Rilke, Malte Laurids Brigge'nin Notları. Ankara, Milli Eğitim Bakanlığı Yayınevi, 1948. (Andreas Tietze ile birlikte)

Miguel de Unamuno, Sis. Ankara, Milli Eğitim Bakanlığı Yayınevi, 1948.

Knut Hamsun, Sonbahar Yıldızları Altında. Ankara, Milli Eğitim Bakanlığı Yayınevi, 1949.

Knut Hamsun, **Dünya Nimeti**. Ankara, Milli Eğitim Bakanlığı Yayinevi, 1949.

August Strindberg, **Açık Deniz Kıyısında**. Ankara, Milli Eğitim Bakanlığı Yayinevi, 1951.

Max Kemmerich, **Tarihte Garip Vakalar**. Ankara, Milli Eğitim Bakanlığı Yayinevi, 1952.

Selma Lagerlöf, **Morbacka**. Ankara, Milli Eğitim Bakanlığı Yayinevi, 1952. (Salâh Birsell ile birlikte)

Thomas Mann, **Venedikte Ölüm**. Ankara, Milli Eğitim Bakanlığı Yayinevi, 1952.

Knut Hamsun, **Victoria**. İstanbul, Varlık Yayinevi, 1952.

Stefan Zweig, **Korku**. İstanbul, Varlık Yayinevi, 1953.

Miguel de Unamuno, **Yaman Adam**. İstanbul, Varlık Yayinevi, 1954.

Albrecht Goes, **Tedirgin Gece**. İstanbul, Varlık Yayinevi, 1954.

Knut Hamsun, **Serserilik Günleri**. İstanbul, Varlık Yayinevi, 1955.

Knut Hamsun, **Pan**. Ankara, Milli Eğitim Bakanlığı Yayinevi, 1955.

Knut Hamsun, **Açlık**. İstanbul, Varlık Yayinevi, 1956.

Erich Maria Remarque, **Garp Cephesinde Yeni Bir Şey Yok**. İstanbul, Varlık Yayinevi, 1956.

Dr. Otto Hitbrunner, **Küçük Mitologya Sözlüğü**. İstanbul, Varlık Yayinevi, 1957.

Knut Hamsun, **Benoni**. Ankara, Milli Eğitim Bakanlığı Yayinevi, 1960.

Wolfgang Borchert, **Kapıların Dışında**. İstanbul, De Yayinevi, 1962.

Gerhart Hauptmann, **Fareler**. İstanbul, Varlık Yayinevi, 1962.

Anton Çehov **Martı**. İstanbul, Kent Yayinevi, 1963.

Wolfgang Borchert, **Fener, Gece ve Yıldızlar**. İstanbul, De Yayinevi, 1963.

Hermann Hesse, **Gençlik Güzel Şey**. İstanbul, Varlık Yayinevi, 1963.

Tankred Dorst, **Dönemeç**. İstanbul, De Yayinevi, 1964.

Tankred Dorst, **Kara Kız**. İstanbul, Varlık Yayınevi

Günter Eich, **12 Şiir**. Ankara, Milli Eğitim Bakanlığı Tercüme Dergisi sayı 82, 1965.

Karl Krolow, **10 Şiir**. Ankara, Milli Eğitim Bakanlığı Tercüme Dergisi sayı 85, 1966.

Heinrich Böll, **Ve O Hiç Bir Şey Demedi**. İstanbul, Cem Yayınevi, 1966.

Wilhelm von Scholz, **İtiraz**. Ankara, Milli Eğitim Bakanlığı Yayınevi, 1966.

Knut Hamsun, **Göçebe**. İstanbul, Cem Yayınevi, 1968.

Knut Hamsun, **Rosa**. İstanbul, Cem Yayınevi, 1968.

Heinrich Heine, **Şarkılar Kitabı**. İstanbul, İş Bankası Kültür Yayınları, 1972.

Sadık Hidayet, **Kör Baykuş**, İstanbul, Varlık Yayınevi, 1977.

Knut Hamsun, **Son Bölüm**. İstanbul, Tur Yayınevi, 1980.

Çeşitli şairlerden çeviri şiirler, **Yalnızlık Bir Yağmura Benzer**. İstanbul, Adam Yayınevi, 1984.

Knut Hamsun, **Uçarı**. İstanbul, Arma Yayınevi, 1990

